

25
06
68

จรรยาบรรณและจริยธรรม

ทางวิชาชีพสังคมสงเคราะห์

พื้นฐานแห่งความเชื่อมั่น
และแนวทางสู่การพัฒนาาร่วมกันของวิชาชีพ

โดย คณะกรรมการจรรยาบรรณวิชาชีพสังคมสงเคราะห์

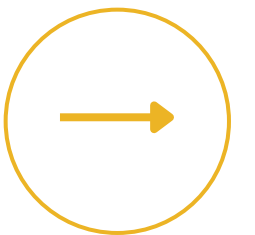
ประเด็นนำเสนอ

- 1 จุดตั้งต้น
- 2 สาระสำคัญของจรรยาบรรณและจริยธรรม
ในวิชาชีพสังคมสงเคราะห์
- 3 ประเด็นปัญหาและความท้าทาย
- 4 แนวทางการแก้ไขและพัฒนา

- # 1 จุดตั้งต้น

ความสำคัญของจรรยาบรรณและจริยธรรมในวิชาชีพ

จรรยาบรรณและจริยธรรมเป็นรากฐานสำคัญของการประกอบวิชาชีพ โดยเฉพาะในวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการดูแลและช่วยเหลือผู้อื่น ... วิชาชีพสังคมสงเคราะห์ เป็นหนึ่งในวิชาชีพที่ต้องอาศัยความไว้วางใจ ความเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการตัดสินใจอย่าง มีจริยธรรมในสถานการณ์ที่ซับซ้อน

- จรรยาบรรณทำหน้าที่เป็น **“เข็มทิศ”** นำทางพฤติกรรมของผู้ปฏิบัติงาน
- จริยธรรมช่วยให้สามารถพิจารณาและตัดสินใจในสถานการณ์ที่ไม่มีคำตอบตายตัว
- การมีแนวทางจริยธรรมที่ชัดเจน ช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นจากสังคม และลดความเสี่ยงต่อการละเมิดสิทธิของผู้ใช้บริการ

บทบาทของสภาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ และนักสังคมสงเคราะห์ในสังคมไทย

บทบาทของสภาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ มีความสำคัญอย่างยิ่งในการกำกับดูแล และพัฒนามาตรฐานวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ โดยมีบทบาทหลัก ดังนี้

1 กำกับดูแลมาตรฐานวิชาชีพ

กำหนดมาตรฐานวางแนวทางและจริยธรรมในการปฏิบัติงานของนักสังคมสงเคราะห์

2 ออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ

ควบคุมคุณภาพผู้ปฏิบัติงานผ่านระบบใบอนุญาต

3 ส่งเสริมการพัฒนอย่างต่อเนื่อง

จัดอบรมและพัฒนาศักยภาพนักสังคมสงเคราะห์ให้ทันต่อปัญหาสังคม

4 พกักษ์สิทธิและเสริมพลังนักสังคมสงเคราะห์และวิชาชีพ

สนับสนุนให้ผู้ปฏิบัติงานมีความมั่นใจและสามารถปกป้องสิทธิของตนเองและผู้ใช้บริการ

5 สร้างเครือข่ายความร่วมมือ

ทำงานร่วมกับองค์กรทั้งในและต่างประเทศเพื่อพัฒนาวิชาชีพ

6 เป็นองค์กรนิติบุคคลตามกฎหมาย

จัดตั้งตาม พ.ร.บ. วิชาชีพสังคมสงเคราะห์ พ.ศ. 2556 มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย

บทบาทนักสังคมสงเคราะห์ตามระดับการทำงาน

- 1. ระดับจุลภาค (Micro Level)** เน้นการทำงานกับบุคคล ครอบครัว หรือกลุ่มขนาดเล็ก
 - ให้คำปรึกษาและสนับสนุนทางจิตใจ
 - ช่วยแก้ไขปัญหาละเอียดส่วนบุคคล เช่น ความรุนแรงในครอบครัว การติดยา การถูกทอดทิ้ง
 - วางแผนการช่วยเหลือรายกรณี (Casework)
 - ส่งต่อบริการที่เหมาะสม เช่น การรักษา การฟื้นฟู หรือการฝึกอาชีพ
- 2. ระดับชุมชนหรือระดับกลาง (Mezzo Level)** เน้นการทำงานกับกลุ่มหรือชุมชน
 - จัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็ง เช่น กลุ่มผู้ดูแลผู้สูงอายุ กลุ่มเยาวชน
 - ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการแก้ไขปัญหา
 - พัฒนาเครือข่ายชุมชน เช่น กลุ่มอาสาสมัคร กลุ่มสตรี
 - ประสานงานกับองค์กรในพื้นที่ เช่น โรงเรียน วัด อบต.
- 3. ระดับมหภาค (Macro Level)** เน้นการทำงานเชิงนโยบายและระบบสังคม
 - ผลักดันนโยบายสาธารณะเพื่อความเป็นธรรมทางสังคม
 - วิจัยและวิเคราะห์ปัญหาเชิงโครงสร้าง เช่น ความเหลื่อมล้ำ ความยากจน
 - ทำงานร่วมกับหน่วยงานรัฐและองค์กรระหว่างประเทศ
 - รณรงค์เพื่อสิทธิของกลุ่มเปราะบาง เช่น ผู้พิการ ผู้ไร้บ้าน

ความคาดหวังของสาธารณชน

- สังคมคาดหวังให้นักสังคมสงเคราะห์มีความเป็นกลาง ยุติธรรม และไม่เลือกปฏิบัติ
- ต้องรักษาความลับ และเคารพสิทธิของผู้ใช้บริการ
- ต้องแสดงออกถึงความเมตตา ความเข้าใจ และความเป็นมืออาชีพ
- การละเมิดจรรยาบรรณอาจส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของประชาชน และภาพลักษณ์ของวิชาชีพโดยรวม

สภาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์
Social Work Professions Council

6 ข้อยจรรยาบรรณ

ที่ผู้ประกอบวิชาชีพสังคมสงเคราะห์

ต้องยึดถือปฏิบัติ

จรรยาบรรณแห่งวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ หมายถึง หลักความประพฤติปฏิบัติ อันเป็นค่านิยม ที่ผู้ประกอบวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ต้องยึดถือปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมคุณภาพวิชาชีพ และรักษาเกียรติคุณของวิชาชีพ

1 จรรยาบรรณต่อตนเอง

ตระหนัก ประพฤติ และพัฒนาตน

ผู้ประกอบวิชาชีพควร **ตระหนัก** ในบทบาทและปฏิบัติด้วยความรับผิดชอบต่อ ชีวสังคม ชีวสส มีคุณธรรม **ประพฤติ** ตามวัฒนธรรมที่เหมาะสม หลีกเลี่ยงการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหาย ต่อตนเองและวิชาชีพ พร้อมพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ

2 จรรยาบรรณต่อวิชาชีพ

ความถูกต้อง ศรัทธา ส่งเสริม

ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปฏิบัติงานโดยยึดความถูกต้องตามหลักวิชาการด้านสังคมสงเคราะห์ และการให้บริการของผู้ประกอบวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ รักษา **ศรัทธา** และเกียรติคุณแห่งวิชาชีพ หลีกเลี่ยงการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว และ **ส่งเสริม** วิชาชีพให้กับสมัยและก้าวหน้า

3 จรรยาบรรณต่อผู้รับบริการ

เคารพ ทำงานร่วม รักษาความลับ

ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง **เคารพ** สิทธิและศักดิ์ศรีของมนุษย์ รวมทั้งความแตกต่างและความหลากหลาย ใช้ดุลยพินิจอย่างมีจริยธรรม และปราศจากอคติ ยึดหลักการ **ทำงานร่วม** กับผู้รับบริการ เคารพการตัดสินใจของพวกเขา **รักษาความลับ** และเปิดเผยข้อมูลเฉพาะเมื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้รับบริการและคำนึงถึงความปลอดภัย

4 จรรยาบรรณต่อผู้ร่วมวิชาชีพ

ให้เกียรติ สนับสนุน เคารพสิทธิ

ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง **ให้เกียรติ** และเคารพสิทธิของผู้ร่วมวิชาชีพ สหวิชาชีพ และภาคีเครือข่าย ช่วยเหลือและ **สนับสนุน** กันอย่างสร้างสรรค์เพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้รับบริการ **เคารพสิทธิ** ในการเป็นเจ้านายของตนเองและผลงานโดยไม่เอาอ้างผลงานผู้อื่น

5 จรรยาบรรณต่อสังคม

เข้าใจ ป้องกัน และแก้ไข ยอมรับความหลากหลาย

ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง **เข้าใจ** สถานการณ์และความต้องการทางสังคม มีส่วนร่วมกับภาคีเครือข่ายในการ **ป้องกันและแก้ไข** ปัญหา เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชน ส่งเสริมความเป็นธรรมทางสังคม **ยอมรับ** และเคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรม

6 จรรยาบรรณต่อองค์กรที่สังกัด

ส่งเสริม รักษา และพัฒนา รับผิดชอบต่อองค์กร

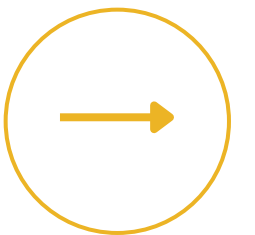
ผู้ประกอบวิชาชีพพึง **ส่งเสริม** รักษา และพัฒนาองค์กรเพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้รับบริการ **ตระหนัก** ถึงความ **รับผิดชอบ** ที่มีต่อองค์กร และดำรงไว้ซึ่งเกียรติคุณขององค์กร

ที่มา : ข้อบังคับสภาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ ว่าด้วยจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๖๒

- หลักการพื้นฐาน
- บทบาทของนักสังคมสงเคราะห์ในบริบทต่าง ๆ
- ความแตกต่างระหว่าง “จรรยาบรรณ” และ “จริยธรรม” และการประยุกต์ใช้จริง

2

สาระสำคัญของจรรยาบรรณและจริยธรรม
ในวิชาชีพสังคมสงเคราะห์

หลักการพื้นฐานของจรรยาบรรณและจริยธรรม

นักสังคมสงเคราะห์ต้องยึดมั่นในหลักการพื้นฐานที่เป็นหัวใจของการปฏิบัติงาน ได้แก่

ความเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

ทุกคนมีคุณค่าในตัวเอง ไม่ว่าจะมีความบกพร่อง สภาวะ หรือปัญหาใด ๆ

นักสังคมสงเคราะห์ต้องปฏิบัติต่อผู้ใช้บริการด้วยความเคารพและไม่ตัดสิน

ความเป็นกลางและไม่ลำเอียง

ต้องวางตัวเป็นกลาง ไม่เลือกปฏิบัติ ไม่ยึดติดกับอคติส่วนตัว และเปิดใจรับฟังทุกฝ่ายอย่างเท่าเทียม

การรักษาความลับของผู้ใช้บริการ

ข้อมูลส่วนตัวของผู้ใช้บริการต้องได้รับการปกป้องอย่างเคร่งครัด เว้นแต่จะมีเหตุผลทางกฎหมายหรือจริยธรรมที่จำเป็นต้องเปิดเผย

ความรับผิดชอบต่อสังคมและวิชาชีพ

นักสังคมสงเคราะห์ต้องมีความรับผิดชอบต่อผลกระทบของการกระทำของตน ทั้งต่อผู้ใช้บริการ เพื่อนร่วมวิชาชีพ องค์กร และสังคมโดยรวม

บทบาทของนักสังคมสงเคราะห์ในบริบทต่าง ๆ

นักสังคมสงเคราะห์มีบทบาทหลากหลายตามบริบทที่ทำงาน ซึ่งแต่ละบริบทมีความท้าทายด้านจรรยาบรรณและจริยธรรมที่แตกต่างกัน

ในชุมชน

ทำงานร่วมกับประชาชนเพื่อส่งเสริมสิทธิ ความเป็นธรรม และการพัฒนาอย่างยั่งยืน ต้องรักษาความสมดุลระหว่างผลประโยชน์ของกลุ่มและปัจเจกบุคคล

ในโรงพยาบาล

สนับสนุนผู้ป่วยและครอบครัวในการตัดสินใจเรื่องสุขภาพ ต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิต ความตาย และการรักษาอย่างมีจริยธรรม

ในศาลหรือกระบวนการยุติธรรม

ทำหน้าที่เป็นผู้ประเมินหรือให้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจ ต้องรักษาความเป็นกลางและไม่ถูกชักจูงจากอำนาจหรืออคติ

ในโรงเรียน

สนับสนุนเด็กและเยาวชนในด้านพฤติกรรม การเรียนรู้ และสวัสดิภาพ ต้องคำนึงถึงสิทธิของเด็กและความร่วมมือกับครูและผู้ปกครอง

ประเด็น	จรรยาบรรณ (Code of Conduct)	จริยธรรม (Ethics)
ความหมาย	ข้อกำหนดหรือแนวทางปฏิบัติ ที่ชัดเจน	หลักคิดหรือค่านิยมที่ใช้ ในการตัดสินใจ
ลักษณะ	เป็นลายลักษณ์อักษร มีข้อบังคับ	ยืดหยุ่น ขึ้นอยู่กับบริบท
การใช้จริง	ใช้เป็นแนวทางควบคุม พฤติกรรม	ใช้เมื่อต้องตัดสินใจในสถานการณ์ ที่ซับซ้อน
ตัวอย่าง	ห้ามเปิดเผยข้อมูลผู้ใช้บริการ	จะเปิดเผยข้อมูลหรือไม่ เมื่อมีความเสี่ยงต่อชีวิต

**ความแตกต่างระหว่าง
“จรรยาบรรณ”
และ “จริยธรรม”
และการประยุกต์ใช้จริง**

การประยุกต์ใช้จริง:

- ในสถานการณ์จริง นักสังคมสงเคราะห์ต้องใช้ทั้ง**จรรยาบรรณเป็นแนวทางพื้นฐาน** และใช้**จริยธรรมในการพิจารณา** เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่มีคำตอบชัดเจน เช่น การเลือกระหว่างการรักษาความลับกับการปกป้องชีวิตของบุคคล

1. ความคลุมเครือของแนวทางจริยธรรมในสถานการณ์ซับซ้อน
2. ความขัดแย้งระหว่างจรรยาบรรณกับนโยบายองค์กร
3. การขาดกลไกติดตามและประเมินผลด้านจริยธรรม
4. ความท้าทายจากเทคโนโลยีและโซเชียลมีเดีย
5. ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและบริบทสังคม
6. ความเหนื่อยล้าทางอารมณ์ (Emotional Burnout)
7. ความไม่เข้าใจหรือไม่ตระหนักของผู้ปฏิบัติงานใหม่

3

ประเด็นปัญหาที่พบในทางปฏิบัติ

ในสถานการณ์จริง นักสังคมสงเคราะห์มักเผชิญกับปัญหาที่ไม่มีคำตอบที่ “ถูกต้อง” เพียงหนึ่งเดียว เช่น

- จะเปิดเผยข้อมูลของผู้ใช้บริการหรือไม่ หากเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของบุคคลอื่น?
- จะช่วยเหลือผู้ใช้บริการที่ละเมิดกฎหมายอย่างไร โดยไม่ขัดต่อจรรยาบรรณ?
- แนวทางจริยธรรมที่มีอยู่บางครั้งยังไม่ครอบคลุมหรือไม่ชัดเจนพอ ทำให้ผู้ปฏิบัติงานต้องใช้ดุลยพินิจส่วนตัว ซึ่งอาจนำไปสู่ความเสี่ยงในการตัดสินใจผิดพลาด

**1 ความคลุมเครือของ
จริยธรรมในสถานการณ์ซับซ้อน**

2 ความขัดแย้ง ระหว่าง จรรยาบรรณ กับนโยบายองค์กร

บางครั้งนโยบายขององค์กร เช่น หน่วยงานรัฐ
หรือองค์กรเอกชน อาจขัดแย้งกับหลักจริยธรรม
ของวิชาชีพ เช่น

- การจำกัดเวลาให้บริการที่ไม่เพียงพอต่อการดูแล
อย่างมีคุณภาพ
- การบังคับเปิดเผยข้อมูลผู้ใช้บริการ เพื่อวัตถุประสงค์
ทางธุรกิจ ทางการเมือง หรือการบริหาร โดยไม่คำนึง
ถึงความเป็น ส่วนตัว นักสังคมสงเคราะห์จึงตกอยู่ใน
ภาวะ “ติดกับ” ระหว่างการรักษามาตรฐานวิชาชีพกับ
การปฏิบัติตาม คำสั่งขององค์กร

หลายองค์กรยังไม่มีระบบที่ชัดเจนหรือต่อเนื่องในการ

- ตรวจสอบการปฏิบัติตามจรรยาบรรณ
- ให้คำปรึกษาทางจริยธรรมเมื่อเกิดปัญหา
- ประเมินผลกระทบของการตัดสินใจเชิงจริยธรรม ส่งผลให้การละเมิดจริยธรรมบางกรณี ไม่ได้รับการแก้ไขอย่างเหมาะสม และไม่มีการเรียนรู้จากกรณีศึกษาเพื่อพัฒนาแนวทางในอนาคต

3 การขาดกลไกติดตามและประเมินผล ด้านจริยธรรม

การใช้เทคโนโลยีในการทำงาน เช่น การเก็บข้อมูลออนไลน์ การให้คำปรึกษาผ่านแอปพลิเคชัน หรือการสื่อสารผ่านโซเชียลมีเดีย ก่อให้เกิดคำถามใหม่ ๆ เช่น

- จะปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลอย่างไรในระบบดิจิทัล?
- ขอบเขตของความเป็นส่วนตัวในโลกออนไลน์คืออะไร?
- การขาดความเข้าใจในบริบทของผู้ใช้บริการหรือไม่?
- นักสังคมสงเคราะห์ควรหรือไม่ควรแสดงความเห็นส่วนตัวในประเด็นอ่อนไหวผ่านโซเชียลมีเดีย?

สิ่งเหล่านี้ยังไม่มีแนวทางที่ชัดเจน

4 ความท้าทายจากเทคโนโลยีและโซเชียลมีเดีย

5

ความหลากหลายทางวัฒนธรรม และบริบทสังคม

- นักสังคมสงเคราะห์ต้องทำงานกับกลุ่มคนที่มีความเชื่อ ค่านิยม และวิถีชีวิตที่หลากหลาย
- จรรยาบรรณที่เป็นมาตรฐานเดียวอาจไม่สามารถตอบสนองต่อความแตกต่างเหล่านี้ได้อย่างเหมาะสม
- ต้องใช้ความละเอียดอ่อนทางวัฒนธรรม (cultural sensitivity) ควบคู่กับจริยธรรม

- นักสังคมสงเคราะห์มักเผชิญกับปัญหาหนักทางสังคมอย่างต่อเนื่อง เช่น ความรุนแรง ความยากจน การละเมิดสิทธิ
- ความเครียดสะสมอาจส่งผลต่อการตัดสินใจเชิงจริยธรรม และคุณภาพของการให้บริการ

6

ความเหนื่อยล้าทางอารมณ์ (Emotional Burnout)

ผู้ปฏิบัติงานรุ่นใหม่บางคนอาจยังขาด

- ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานจริยธรรม
- ประสิทธิภาพในการตัดสินใจในสถานการณ์ที่ซับซ้อน
- การฝึกอบรมหรือการแนะแนวจากผู้มีประสบการณ์ ทำให้เกิดความเสี่ยงในการตัดสินใจผิดพลาด หรือการละเมิดจรรยาบรรณโดยไม่ตั้งใจ

7

ความไม่เข้าใจหรือไม่ตระหนัก
ของผู้ปฏิบัติงานใหม่

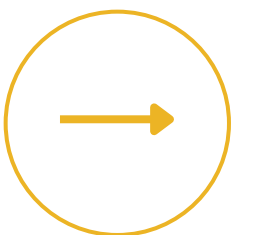

1. การพัฒนาแนวทางจริยธรรมร่วม
2. การส่งเสริมความรู้และการเรียนรู้ตลอดชีวิต
3. การสร้างระบบติดตามและประเมินผล
4. การใช้เทคโนโลยีอย่างมีจริยธรรม

4

แนวทางการแก้ไขและพัฒนา

จัดทำ “แนวปฏิบัติทางจริยธรรมกลาง”

- ควรมีการจัดทำเอกสารแนวทางจริยธรรมกลางที่ยึดหยุ่นและสามารถปรับใช้ได้กับทุกวิชาชีพ โดยเน้นหลักการพื้นฐานร่วม เช่น ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความเคารพในสิทธิของผู้ใช้บริการ และความโปร่งใสในการปฏิบัติงาน
- แนวทางนี้ควรผ่านการระดมความคิดเห็นจากทุกสภาวิชาชีพ เพื่อให้เกิดความเป็นเจ้าของร่วมกัน

สร้างกลไก “การปรึกษาหารือทางจริยธรรม” (Ethics Consultation)

- จัดตั้งคณะทำงานหรือหน่วยงานกลาง ที่สามารถให้คำปรึกษาในกรณี que ผู้ปฏิบัติงานเผชิญกับสถานการณ์จริยธรรมที่ซับซ้อน เช่น การตัดสินใจที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้ใช้บริการหรือขัดแย้งกับนโยบายองค์กร
- กลไกนี้ควรมีลักษณะเป็นพื้นที่ปลอดภัยในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน

1. การพัฒนาแนวทางจริยธรรมร่วม

2. การส่งเสริมความรู้และการเรียนรู้ตลอดชีวิต

จัดอบรมเชิงปฏิบัติการด้านจริยธรรมอย่างสม่ำเสมอ

- ควรมีการจัดอบรมที่เน้นสถานการณ์จำลอง (case-based learning) เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานได้ฝึกคิดวิเคราะห์ และตัดสินใจในบริบทจริง
- การอบรมควรครอบคลุมทั้งผู้ปฏิบัติงานใหม่และผู้มีประสบการณ์ เพื่อสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ร่วมกัน

พัฒนา “หลักสูตรจริยธรรมบูรณาการ” ในการศึกษาวิชาชีพ

- จริยธรรมควรถูกบูรณาการเข้าไปในหลักสูตรการเรียนการสอนของทุกวิชาชีพ ไม่ใช่แยกเป็นวิชาเฉพาะ
- ควรเน้นการเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จริง การสะท้อนคิด (reflection) และการอภิปรายกลุ่ม เพื่อปลูกฝังจริยธรรมตั้งแต่ต้นทาง

พัฒนาระบบ “การรายงานและติดตามกรณีละเมิดจริยธรรม”

- ควรมีช่องทางที่ปลอดภัยและเป็นความลับ สำหรับการรายงานกรณีที่น่าจะละเมิดจริยธรรม พร้อมระบบติดตามผลที่โปร่งใสและเป็นธรรม
- ระบบนี้ควรเน้นการเรียนรู้และการปรับปรุง มากกว่าการลงโทษ

สร้าง “คณะกรรมการจริยธรรมวิชาชีพ” ระดับชาติ

- คณะกรรมการนี้ควรมีตัวแทนจากทุกสภาวิชาชีพ ทำหน้าที่กำกับ ดูแล และพัฒนาแนวทางจริยธรรมร่วม รวมถึงเป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนกรณีศึกษาและบทเรียนจากการปฏิบัติจริง

**FOLLOW
UP**

3. การสร้างระบบติดตามและประเมินผล

4. การใช้เทคโนโลยี อย่างมีจริยธรรม

แนวทางการใช้ข้อมูลผู้ใช้บริการอย่างปลอดภัย

- ควรมีแนวทางกลางในการจัดเก็บ ใช้ และแบ่งปันข้อมูล
ผู้ใช้บริการในระบบดิจิทัล โดยคำนึงถึงความปลอดภัย
ความเป็นส่วนตัว และการได้รับความยินยอมอย่างชัดเจน

จริยธรรมในการสื่อสารผ่านสื่อออนไลน์

- นักวิชาชีพควรตระหนักถึงผลกระทบของการแสดงความเห็น
หรือการเผยแพร่ข้อมูลผ่านโซเชียลมีเดีย
- ควรมีแนวทางที่ชัดเจนเกี่ยวกับขอบเขตของการใช้สื่อออนไลน์
ในบริบทวิชาชีพ เช่น การไม่เปิดเผยข้อมูลผู้ใช้บริการ
การไม่แสดงความเห็นที่อาจกระทบต่อความน่าเชื่อถือของวิชาชีพ

สรุป

- **จรรยาบรรณและจริยธรรม** เป็นหัวใจของการประกอบวิชาชีพ โดยเฉพาะในวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับ**ชีวิตและศักดิ์ศรีของมนุษย์**
- ยังมี**ความท้าทาย**หลายด้านในการนำจริยธรรมไปใช้จริง ทั้งในแง่ของความคลุมเครือ ความขัดแย้งกับนโยบายองค์กร และผลกระทบจากเทคโนโลยี
- การ**สร้างแนวทางจริยธรรมกลาง**ที่ยึดหยุ่นและร่วมกันพัฒนา จะช่วย**ยกระดับมาตรฐานวิชาชีพไทย**โดยรวม

**“จริยธรรมไม่ใช่เพียงกฎเกณฑ์
แต่คือ**วัฒนธรรม**ที่เราต้องร่วมกันสร้าง”**

25
06
68

THANK YOU!